

Forfatter: Drachmann, Holger Henrik Herholdt

Titel: BREV TIL: Lassen FRA: Drachmann, Holger Henrik Herholdt (1866-08-29)

Citation: Drachmann, Holger Henrik Herholdt: "BREV TIL: Lassen FRA: Drachmann, Holger Henrik Herholdt (1866-08-29)", i *Holger Drachmann i Breve til hans Fædrenehjem*, Gyldendalske Boghandel -Nordisk, s. 42. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991800-000-shoot-L0019918000000016.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Holger Drachmann i Breve til hans Fædrenehjem

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Kjbhv. den 29de Aug. 1866.

Kjære Hr. Lassen!

Førend jeg skrider til nogensomhelst almindelig eller ualmindelig øvrig Del af et Brevs meget sammensatte Indhold, vil det være mig en ligesaa behagelig som uopsættelig Begyndelse, at kunne sende Dem og Deres Familie mine oprigtige Tak for de saavel for Legeme som for Sjæl behagelige Dage jeg har tilbragt i Deres Hjem, et Hjem, hvori jeg baade ved menneskelig og boglig Omgang har befundet mig saa vel, at jeg, forudsat at Thermometret aldrig oversteg højst 17° R, kunde fristes til at opholde mig meget længere end De nogensinde skjøttede om, og jeg nogensinde — vilde gjøre, hvilket er meget sagt for et saa uselskabeligt Individ som jeg. Hvad der imidlertid meget glæder mig, er (hvor forunderligt det end kan synes) at De ved mit Ophold i Randers fik Leilighed til at opdage en hel Del Mangler og Ufuldkommenheder ved mig, f. Ex. Lunefuldhed (og anden Fuldhed), Magelighed, Letsindighed, Søvnighed, etc. etc., hvilke alle tilsammen for det Første vil berøve Dem de 3/4 af godt Omdømme, De efter min Formening havde formeget, og for det andet vil lade mig stige 3/4 i Gunst hos Deres Damer, eftersom jeg ifølge min psykologiske Observation af Damerne i Almindelighed, er kommen til det Resultat, at der for en Mand, Herre, Karlfolk (eller hvad De nu vil kalde det) helst maa være lidt Uregelmæssigt, lidt af den philistrøse Lov uhjemlet, for at behage samme Descendenter af den bekjendtes. 43 Fru Eva, der ifølge den bibelske Tradition selv i sin Tid skal have været lidt formløs, lidt, hvad Franskmandene vilde kalde degagée.

Jeg vilde gjerne fortælle Dem noget om min Overfart, kun fatter jeg ikke ganske, hvorledes jeg skal kunne gjøre det. Et straalende Maaneskin, vilde Jagter af forbiglidende Skyer, en tropisk Nat med dæmrende, lyse Farver mod Østen, der næsten bringe En ind paa Udødelighedstroen, Stemninger og Phantasier, Maanestraaler og klare Glimt paa det aabne Hav, Punsch, Toddy og Cigarer og Virkninger af alle disse Dele tilsammen, det er Noget, som kun kan nydes, føles, indaandes, inddrikkes, men ikke sees og endnu mindre beskrives. Derimod kan jeg fortælle Dem noget meget Pudsigt. Jeg traf om Aftenen paa Dækket en ung Dame af mit Bekjendtskab. To Studenter af et mere end almindeligt idiotisk Udortes converserede hende paa det Ivrigste, og i overdrevent Galanterie havde de overvældet den ulykkelige Pige med saamange Schawler og Tørklæder, at jeg besluttede at rykke hende til Undsætning førend hun havde opgivet Aanden ved Kvælning. Jeg præcenterede mig altsaa selv, satte mig ned ved Siden af hende og med Ryggen til Cavalernerne, og begyndte nu gradvis at afhylle den mumieagtige Skjønhed til Studenternes store Forbauselse. Derpaa vendte jeg mig om til disse og gjorde dem meget beskedent opmærksomme paa, at det var meget trivielle og bondeagtige Opmærksomheder, de havde udvist, og derpaa forsvandt disse Herrer. Min nysopdagede Skjønhed takkede mig, sukkede, saae ned i Vandet og mumlede noget om Guldfisk. Nu havde jeg Spillet gaaende; det var altsaa en poetisk Skjønhed. „Jeg tør vædde paa, Frk. skriver Vers,“ bemærkede jeg meget tørt. Frøknens saae op, rødmede dybt og taug. „Jeg er et Stykke af en Magiker,“ fortsatte jeg; „jeg ved med Bestemthed, at De maa have en Noticebog, hel propfuld af Vers, i den lille Taske, De der holder.“ Frøknens rødmede endnu mere, og kastede et paa een Gang forbauset, forskrækket, overrasket og spørgende Blik paa mit Ansigt, men da denne Legemsdel forholdt sig ganske alvorlig, betroede hun mig tilsidst ganske hemmeligt, men som jeg syntes, ikke uden en vis Del Forfængelighed, at hun havde hele 2 Bøger fulde. Nu var hendes Dom fældet. I 2 samfulde Timer (1 for hver Bog) blev jeg siddende hos hende, opbydende hele min critisk-radical-illiberale Veltalenhed, i Forbindelse med al den virkelige Poesie og Begejstring for det Store jeg besidder, og disse 2 forskjellige Poler, den negative ogs. 44 positive, blandede jeg saaledes sammen, legede med som en Jongleur leger med Knive, tog fra hinanden, holdt sammen, vendte op, vendte ned osv., at hun forlod mig aldeles „vild paa Karelhen“ baade med Hensyn til sig selv og mig og hele Verden og Guldfisk, Poesi, Snørliv, Kierkegaard, Forfængelighed, George Sand og Theevand, og styrtede sig den næste Morgen med et mistroisk Blik paa mig i Armene paa Studenternes Galanterier, medens jeg sad paa Reilingen, rygende af min Pibe, og brydende mig Fanden om alt andet i Verden end den glimrende Solopgang, der netop forgyldte Sjællands nordlige Kyster og rullede sine hvide Taager fra Kullen ud i Kattegattet, hvor da Vinden greb dem og splittede dem ad, saaledes som jeg havde Lyst til at splitte Firmaet Hall's Madvig's og Hammerich's doctrinaire Indvolde ad, og riste dem over en langsom Ild af Bille, Ploug og Rimestad, forudsat at disse 6 Herrer selv kunde fornemme Svien.

Og hermed vil jeg slutte baade mit Brev og min Aandrigthed, der begge Dele (imod mine Principer) allerede have overskredet den almindelige 4-Siders Grændse. Hvad det Mystiske ved mine egne Vers angaaer, som De omtalte, da har jeg ved Gjennemlæsningen kun fundet, at det idetheletaget var dumt af mig, at skrive, men aldeles intet Mystisk; de skal forstaaes efter Forstaaelsen, med Forstanden. Hvad det angaaer (hvad rimeligvis Deres Frue allerede har anklaget mig for) at jeg lod Hilsningen med Lommetørklædet ubesvaret, imod mit Løfte, da er jeg uden Skyld deri, idet nemlig dette omtalte Klædningsstykke sporløst var forsvundet for mig, og jeg ikke hurtigt nok kunde faae noget op af min Natsæk, der havde Lighed med et saadant og Ulighed med en Skjorte. I Tankerne derimod viftede jeg ligesaa ivrigt som jeg nu her paa Papiret gjør i Virkeligheden, idet jeg endnu engang sender Dem Alle min hjerteligste „Tak for sidst“, mine Hilsner fra Familien, og fra mig selv,

Deres hengivne
Holger Drachmann.

Apropos.

I dette Øjeblik opfyldes Deres Trudsel, at skrive først til mig. Jeg takker for Brevet som og for Opfordringen til at skrive Vilh. Melbye til, førend jeg selv reiser; begge Dele skulle efterkommes.

idem.

s. 45De Vers, som Holger hentyder til i Brevet, er følgende:

Afskedsantate ¹ sjungen

af

EN UHARMONISK.

Farvel, min Frøken! nu seiler jeg bort;
Hils Deres lille Veninde.
Derude paa Havet er Natten sort,
Dog, Maanen vil snarligen skinne.

Maanen vil skinne, og Skyen vil lee,
Og jeg vil sidde paa Dækket,
Og falde i Tanker, og drikke Thee,
Og blive af Bølgen vækket.

Paa Havet i Drømme jeg svøber mig ind,
De flyve omkring mig som Maager,
De sukke saa lønligt i Nattens Vind,
I Skummet de syder og koger.

Ja, Havet ejer en kostbar Skat
Af store, tungsindige Tanker,
I Dybet fandt de en evig Nat
Da „Troen“ forliste sit Anker.

Men disse Tanker maner jeg op,
Jeg troer paa de dunkle Magter,
I Taager hylled', paa Bølgens Top
De ride med selsomme Fagter.

De høre mig til som Del af mig selv,
Men snart er de blide og milde,
Snart bruser de fort som Klippens Elv,
Saa ungdomsstærke og vilde.

De giver mig Magt — men splitter mig ad
I tusinde Disharmonier,
Tusinde Strenge klinge paa Rad,
Dog, den allerdybeste tier.

s. 46Kun En, et Væsen, en Sjæl saa blid
Kan gribe de rigtige Strenge. —
Skynd Dig da, Skib; paa Bølgen rid
Til Sjællands blomstrende Enge.

Farvel, mine Frøkner! jeg seiler min Vei,
Veed ei, naar jeg vender tilbage.
Mindes mig da. Selv glemmer jeg ei
Disse hurtigt forsvundne Dage.

Farvel, mine Frøkner! med Røgflaget sort
Jeg glider ad Aaen til Havet,
Saaledes som mangen en Skipper har gjort,
Der nu er død og begravet.

Den 25de Aug. 1866.

H. D.